

A6°
Indoch
940

ÂN TÂN-TY. =
NGÀY
TẾT.

DEPT. LEGAL
INDOCHINE
N° 2686

940

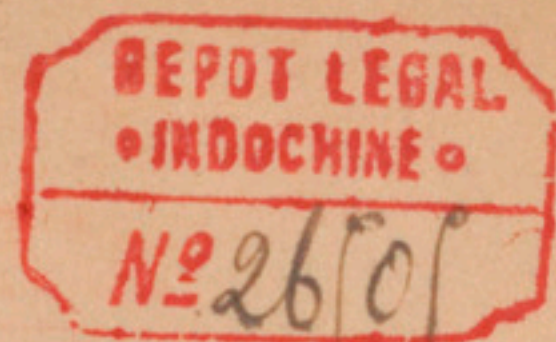

Editions
LĂNG-TUYẾT

T. R.
H. G.

= XUÂN TÂN-TY. =
BA NGÀY
TẾT.

VU POUR DÉPÔT LÉGAL
Le 21 / 11 41

Ly

160 Indoch.
9H0

Éditions
LĂNG-TUYẾT

33

THẬT HẢO
VĂN ANH
HÀNG
HÀNG

Thư viện
11/11/1974
M

THƯ VIỆN
HÀNG

HAI ÔNG MỘT BÀ

(Sự tích ông táo)

Ngày xưa ngày xưa, nghĩa là từ lâu lắm rồi có một người đàn bà cực kỳ đẹp đẽ, cực kỳ ăn chơi.

Cha mẹ chết sớm, năm ấy nàng mới mười tám tuổi trời. Nàng là con một nên được hưởng cả gia-tài.

Tuổi trẻ lại nhiều tiền, nàng sinh ra kiêu-hãnh, tiêu tiền như phá. Bao nhiêu con trai chưa vợ từ hạng quan sang đến bậc phú gia địch quốc tranh nhau mà đắp danh bản sể.

Ỗ mình giàu có, nàng muốn sống phóng khoáng tự do. Không ai lọt mắt xanh của nàng. Nàng chỉ phung-phí chơi bời.

Tiền nhiều bạc lắm không đủ mang hạnh phúc lại cho nàng. Những đêm đông trường, trần - trọc trên giường, nàng thấy lòng mình trống lạnh, thiếu-thốn một thứ gì. Lò sưởi và chăn bông không làm cho nàng ấm-áp. Nàng băng khuâng và ái-tình len-lén đi vào lòng nàng như một luồng gió xuân.

Có một người tên gọi An-Bằng, nguyên là một gã si tình có tiếng. Đã bao phen chàng này theo đuổi Liễu-Oanh (tên người con gái trên) đều bị thất vọng cả. Những đau-đớn ấy sui chàng nghĩ cách trả thù. Trăm mưu nghìn kế, rút cục chàng đắc-thắng và Liễu-Oanh bị nhục.

Từ đấy dư-luận sôn-sao về chuyện cô Liễu-Oanh bị mất trinh với một thằng đầy tớ nhà An - Bằng. Luôn trong một tháng trời, Oanh đóng kín cửa phòng không dám ra ngoài.

Nhưng sự đời vẫn thế, một bận đã lỗi lầm, nếu không có lương tri sáng-mốt, nếu bị người đời chế nhạo, xấu hổ quá hóa liều, người ta có thể lỗi-lầm một lần nữa, và nhiều lần nữa.

Oanh cũng vậy, từ đấy nàng bừa-bị đi, không còn giữ thanh-danh và kiêng nể dư luận. Ngoài tiếng ăn chơi phung - phí ra,

nàng lại còn là một người dâm-dật. Đêm ngày nàng chỉ mết - mài trong cuộc truy hoan và lặn hụp trong bể sắc-dục, Người ta ví nàng với Võ - tác - thiên là một con quỷ cái dâm dục đời Tàn-Đường bên Tàu.

KIỂM DUYỆT BỎ

được hai năm, ngày tháng trôi qua, nàng không để ý đến. Cho đến một ngày kia, mấy tòa lâu đài, đất cát, ruộng nương mất hết, nàng trơ ra hai bàn tay trắng và đeo thêm-bệnh nghiện thuốc phiện.

Thời rạng-rỡ đã tối mờ, hoa tươi đã tàn-tạ. Trước sự thiếu-thốn tiền tài, trước sự ghẻ lạnh khinh bỉ của mọi người, trước sự thúc dục của sắc-thịt, trước sự đòi hỏi của thuốc phiện, nàng dẫn thân vào bể truy-lạc.

Liều - Oanh đã thành một cô gái giang hồ, đi đêm ngủ ngày, sống ngày nay không không cần biết đến ngày mai.

Ngày qua. Tháng qua. Năm qua. Một thời xuàn - sắc của nàng Oanh như bóng nắng sẽ chiều. Thận một con điểm lúc về già khôn nói ai cũng biết là khổ sở biết chừng nào.

Trong đám khách chơi hoa có một người, bình sinh ăn chơi khét tiếng, bình khang biết mặt, lâu hồng biết tên. Chàng vốn con nhà giàu có, học hành lười biếng chơi bời siêng năng, phá gia chi tử. Những cuộc hành-lạc lẩn-lóc đến mê mẩn người cứ liên tiếp cho đến khi sạch sành sanh. Chàng cũng nghiện thuốc phiện. Nhờ về tài soay sớ giỏi, chàng cũng được phong lưu. bao nhiêu tiệm hút, bao nhiêu gái chơi, chàng thuộc lâu-lâu, tên tuổi và giá cao giá hạ. Chàng lẩn mò đâu đâu cũng biết nên các bạn hữu đặt cho chàng cái biệt hiệu là Thổ-công.

Một buổi chiều kia, sau khi thuốc phiện no - nê, nằm vắt tay lên trán, Thổ - công tranh nghĩ đến thân thể và nỗi cô đơn của mình. Rồi do đó chàng tìm đến Liêu Oanh để góp gạo thổi cơm chung.

Trai tứ chiếng gái giang hồ, hai người gặp nhau biết bao tương đắc. Ngoài những giờ đi tiếp khách, hai người lại ngả bàn đèn, kẻ tiêm người đánh sái. Cảnh chiều tàn cũng còn lay lắt chút ánh sáng hoàng hôn.

..

Khách làng chơi có một tay nữa, chán nản trên tình-trường vấp-ngã trên thế sự,

kết duyên với ả phủ-dung. Phủ-dung bao giờ cũng đi đôi với nhan-sắc. Vì thế gã thấy khỏi thuốc phiện chỉ đủ sức làm dịu vết thương mà không hàn gắn cho vết thương ấy lành mạnh được. Chàng phải tìm đến một người đàn-bà.

Vết thương ấy do người đàn-bà gây ra chỉ có người đàn-bà mới chữa được. Nghĩ thế, chàng vuốt bộ tóc hoa dâm, thấy mình cần phải lập gia-đình.

Hạng người như chàng, cơ-nghiệp bán hết, chơi bời có tên tuổi, nghiện hút, gày gò như bộ sừng, hạng đàn-bà nào dám lấy. Chàng có đủ hết cả những tính nết mà người đàn-bà khinh ghét. Một buổi chiều, mưa rơi tầm-tã, chàng đánh xong cối sái, nhìn ra ngoài trời. Bỗng chàng vỗ đùi đánh đét một cái, rồi cười sảng - sặc có vẻ khoái trí lắm.

— Ta nghĩ ra rồi ! Ta nghĩ ra rồi !

Chàng tự thưởng luôn bằng bốn phát sái nhất bao dầy. Hút xong, chàng lau và cất dọn bàn đèn, khăn áo chỉnh tề gọi xe đi.

Ngỡ chàng đi đâu có việc cần, chẳng dè ra chàng đến nhà Liễu-Oanh và Thổ-công. Chàng đến giữa lúc vợ chồng nhà này đang quay dọc tàu lần-lượt mời nhau.

Có tiếng gõ cửa.

— Ai ?

— Tôi.

Cửa mở.

— À chào bác Ngựa.

Ngựa (tên người thứ ba) hơn hỏ nói :
Ấm-cùng nhỉ ?

Thỗ-công ngồi nhồm dậy vồn-vã :

— Bác ngồi chơi. Hôm nay rông đến nhà tôm, hẳn là quan bác có việc chi dậy bảo.

Ngựa cười khanh-khách :

— Vâng quả có thế. Hai bác cứ tự nhiên, chúng ta hút đã rồi hăng chuyện.

Cả ba người nằm xuống, thuốc phiện lại chạy vào nhĩ tàu vo-vo. Khi cả ba đều say-sưa rồi, Ngựa mới lên giọng khàn-khàn mà rằng :

— Tôi muốn nói với hai bác một câu chuyện. Câu chuyện này chẳng ra ngoài mục-đích gây hạnh-phúc cho cả ba ta . . .

Ngựa vờ tích nước đề lên miệng tu một hơi giải, nói tiếp :

— Tôi thiết nghĩ rằng chỉ có những người đau khổ mới hiểu người đau khổ chỉ có eái ê-chề này mới gặp cái ê-chề khác. Ba chúng ta đều là ba kẻ bị đau khổ ê-chề, nỗi lòng cùng cảnh ngộ giống nhau.

Thế thì còn chờ gì nữa mà không xum họp cùng nhau để an-ủi cho nhau, chia vui sẻ buồn với nhau. Trong việc xum - họp, muốn cho được bền chặt không gì bằng lấy giây hôn-nhân mà buộc chặt lấy ý tôi muốn làm chồng... lẽ đây. Tuy gia-đình có hai ông một bà ở thế-gian này chưa từng có, nhưng những hạng người đã từng trải, đã lăn-lóc như chúng ta có cần gì miệng tiếng thiên-hạ. Đời cười, mặc sác họ. Chúng ta chính-thức lấy nhau, chồng cả chồng lẽ còn hơn thiên - hạ có nhiều gia - đình một vợ đến mấy chục chồng.

Hui bác không thấy đó ư ? Những vụ án ngoại-tình thường thường xảy ra.

KIỂM DUYỆT BỎ

Tôi có ý-tưởng đột-ngột này là vì tôi nghĩ rằng : Chúng ta hẳn cùng một duyên số duyên kiếp. Trời đã cho chúng ta cùng ăn chơi sung - sướng buổi thiếu - thời, nay trời lại cùng đọa chúng ta tưng kiết và nghiện - ngập, chỉ bằng chúng ta còn sống ngày nào, ăn ở vui vầy với nhau để đến lúc chết cùng chôn một lỗ.

Vậy các bác nghĩ sao ?

Thổ-Công và Liễu - Oanh đều thở giải. Sau cùng Oanh khóc mà nói rằng ;

— Bác nghĩ thế rất phải. Trước sung sướng không tìm mà hiểu nhau đó là thường tình của thiên-hạ. Bây giờ quá thời, tưng kiết tìm lại kết hợp với nhau, đó là một cử-chỉ hiếm có trên cõi sống này. Tôi tán - thành ý-kiến đó, còn ông Thồ-công, ông chồng cả của tôi ơi ! ông nghĩ thế nào ?

Thồ-công rơm-rớm nước mắt, có lẽ vì sung-sướng :

— Tôi cũng tán-thành ý-kiến ấy !

Cả ba người cùng cảm động, nhìn nhau, rồi cảnh vợ chồng tay ba ấy lại bắt đầu tiêm thuốc phiện hút cho tới sáng. Bữa thuốc ấy thay cho bữa rượu hợp cần và là một tờ giá - thú có đủ cả ba người làm chứng.

23 tháng chạp.

Mọi người đang tấp nập để sắm sửa ăn tết. Thấy mọi người kẻ sắm thứ nọ, người mua vật kia, hai vợ chồng Liễu - Oanh đâm ra nóng ruột.

Thu vén hết cả cửa nhà còn hơn hai đồng bạc, Oanh bàn với hai chồng :

— Tết nhất đến nơi rồi, muốn thiếu gì thì thiếu nhưng phải chữ thuốc phiện đã. Tôi nghĩ thế có phải không ?

Chồng cả trả lời :

— Bà mày nghĩ trí lý lắm, bao giờ ta cũng phải nghĩ đến thuốc phiện trước tiên đã. Thuốc phiện đối với vợ chồng chúng ta là một lẽ sống.

Chồng lẽ cũng góp ý kiến :

— Phải lắm ! Phải lắm ! Làm người phải có lòng chung-thủy, chúng ta đã có duyên nợ với phù-dung thì bao giờ ta cũng phải nghĩ đến và săn sóc đến. Chúng ta không thể để thuốc phiện xa chúng ta được. Ta phải thủy-chung với thuốc phiện đời đời.

Oanh hai tay khoác lấy cổ hai chồng :

— Để em phải đi mua thuốc phiện mới được. Gian diu với ả phù dung không gì cũng ngọt hai mươi năm nay rồi, phù dung theo ta từ lúc sung-sướng cho đến lúc hàn vi như bây giờ có hề xa bỏ ta đâu, giữa lúc người đời xa bỏ dường đây ta. Đáp lại lòng chung - thủy ấy ta cũng phải chung thủy với ả. Người ta đón xuân chơi tết bằng hoa thủy tiên, bằng pháo, chúng ta đón xuân chơi tết bằng khói thuốc phiện, nào có kém gì mà lại tiên cách hơn. Hai anh trông nhà, em đi mua thuốc phiện đây.

Nói rồi, tất-tưởi ra đi. Ngựa gọi lại :

— Bà mày nhớ mua cho tôi một con cá chép nữa đây. Ta rán lên đánh chén với nhau sau khi thuốc đã no-nê.

∴

Oanh mua thuốc phiện và cá chép về đến nhà thì trời đã nhá-nhem tối. Nàng định xuống bếp để rán cá, cả hai đức ông chồng cùng gọi rồi rít.

— Đừng rán cá vội. Bà hãy tiêm cho chúng tôi mỗi người một liều đã ngáp, đã long cả quai hàm ra rồi đây.

Oanh vội thả cá vào chậu nước vì nó hãy còn tươi, rồi ngả bàn đèn tiêm thuốc phiện.

Mỗi người hút được bốn liều mới thấy dễ chịu. Bổng Ngựa ngồi dậy nhăn mặt lại :

— Tôi phải ra ngoài một chút. Nói rồi, xé mạnh giấy báo ra sau vườn.

Trong này Thổ - công đành nằm chờ. Mười lăm phút rồi nửa giờ, một giờ, không thấy Ngựa về, Thổ - công sốt ruột :

— Minh nằm đấy nhớ, tôi ra tìm xem Ngựa hấn đi ngoài gì, mà lâu thế.

Thổ - công lẹp kẹp đôi guốc ra vườn. Ô hay ! Công thấy Ngựa đã nằm chết còng queo, ôm lấy chiếc chậu thả con cá chép. Chàng chưa kịp gọi vợ đã thấy

một đi ngoài. Chàng ngồi xuống. Hút thuốc phiện thường hay đi tảo, chàng ý-
ạch mãi rồi cũng lăn đùng ra chết nốt.

Liều - Oanh đã tiêm xong liều thuốc,
chờ hai chồng mãi sốt ruột.

— Quái cả hai người cùng không thấy
trở về, ta thử ra xem sự thế làm sao?

Oanh hấp - tấp ra vườn. Nàng dơ hai
tay lên trời và trợn tròn hai mắt: Hai
người ôm lấy nhau chết.

Kiểm Duyệt

Nàng chưa kịp ngạc-nhiên thì

KIỂM DUYỆT

lăn cổ ra chết nốt.

Ba vợ chồng nhà này gặp giờ thiêng,
và vì chết bởi một thứ đi tảo là thứ chưa
có ai chết vì thế bao giờ, thương-để thương
tình. Phan vân mãi không biết phong cho
những người ấy làm thần gì, nhân họ chết
vì bệnh tảo, chỉ bằng lập một ngách mới.
Nghĩ thế, Trời phong cho ba vợ chồng
nhà này chức Táo-quân.

Lịch sử ông Táo có từ đây.

HẢO - HÂN

ĂN TẾT TRÊN RỪNG

I

Từ Thái-Nguyên đến cây 31, Thành bị xe ô-tô sóc mãi bởi mặt đường mấp mô.

Vì gần đến ngày tết, hành khách đông, trên ô-tô, Thành bị lén như cá hộp. Chàng thấy không khí khó thở và chân tay tê dại vì không cử động được. Đến cây 31 xe đỗ. Thành bước xuống xe như thoát được một tai-nạn. Chàng đặt va-ly xuống vệ-đường hít mạnh không-khí vào đầy hai lá phổi. Thấy nhẹ-nhàng khoan-khoái, chàng ngồi ngay xuống vệ-cỏ để chờ chuyển xe vào Chợ Chu.

Thành là một họa-sĩ phiêu bạt. Danh-vọng và tiền - tài không màng, chàng chỉ thích đi nay đây mai đó để tìm cách chau dồi cho nghệ-thuật của chàng. Đi đến đâu, chàng cũng dùng nét bút để ghi những phong cảnh đẹp nơi ấy.

Đời chàng sinh ra cơ-hồ đề ở «chữ» đi. Hôm nay là ngày hai mươi tám tết, chàng có người bạn làm thừa-phái ở châu Nông-Phu biên thư mời chàng đến ăn tết với mình cho vui.

Ở nơi sơn lâm cùng cốc buồn tẻ là châu Nông-Phu, Thái bạn chàng hẳn là thấy quanh hiu trong mấy ngày tết. Phần nghĩ thế, phần muốn lên thăm chợ Chu, mà chàng chắc - chắn rằng có nhiều cảnh lạ, cảnh đẹp, nhiều tài liệu giúp chàng trong nghề hội họa, Thành biên thư nhận nhời ngay.

Thành đang mãi ngắm những hình núi đảnh xa-xa và bóng mấy con chim lông trắng in lên rừng cây xanh, mấy tiếng còi ô-tô làm chàng giật mình.

Chàng vội vàng lên xe. May chuyến xe này vắng khách nên chàng cũng đỡ bức mình.

Xe chạy trên một con đường đèo, men theo sườn núi cheo-leo. Phía dưới là một rừng rậm um-tùm. Tiếng lá kêu và tiếng thác nước reo át cả tiếng động cơ.

Xe vẫn chạy đều đều. Đến mỗi một chỗ lượn. Thành rợn tóc gáy, tưởng chừng như nếu non tay lái là chiếc xe lăn xuống vực sâu.

Xe đang bon bon chạy. Đến Quảng - Nạp bỗng có một người con gái ăn mặc thô, dơ nón vẩy xe. Xe dừng lại, thiếu nữ ấy ngồi sát cạnh Thành. Xe cứ chốc chốc lại đỗ làm Thành sốt ruột. Chàng lấy thuốc lá ra châm hút.

Khói thuốc làm thiếu nữ khó chịu. Nàng nheo mắt lại và quay đi phía khác. Bị động mạnh ở cạnh sườn, mãi lúc này Thành mới để ý nhìn thiếu - nữ. Chàng giật mình và bàng hoàng. Thiếu nữ mặc thô ấy rất đẹp. Thành luống-cuống và sự lịch-sự bắt chàng phải có đôi lời xin lỗi.

Tôi xin lỗi cô, tôi đã vô ý hút thuốc lá làm cô phải khó chịu.

Nói rồi, chàng vứt mẩu thuốc lá thừa xuống đường.

Thiếu nữ quay lại phía Thành, vẻ mặt ngờ ngác. Tưởng thiếu nữ chưa nghe rõ lời chàng, chàng nhắc lại lần nữa.

— Xin lỗi cô, khói thuốc lá đã làm cô khó chịu.

Thiếu nữ vẫn ngờ - ngác nhìn chàng. Sau cùng, nàng nói mấy câu tiếng thô. Giờ lại đến lượt Thành ngờ-ngác. Thì ra hai người cùng không hiểu tiếng nhau.

Thấy Thành không hiểu, thiếu nữ mỉm

một nụ cười. Nụ cười hồn nhiên ấy mới tươi làm sao.

Chỉ có thể rồi cả hai người cùng yên lặng.

Thành lặng ngắm thiếu nữ. Một khuôn mặt trái soan đóng khung lấy một cặp mắt bồ câu, một sống mũi dọc dừa. Nhất là đôi má nàng, đôi má hồng trông chẳng khác hai quả đào vừa chín.

Đã lâu lắm rồi, lần này chàng mới ngắm kỹ càng sắc đẹp của người con gái. Tâm hồn chàng ngây ngất như người vừa nhấp men nồng. Ngồi bên nàng, chàng cảm thấy một thanh-thú.

Thành quên hết. Chàng ước ao rằng chuyến ô-tô cứ đi, đi mãi, hưởng mãi những phút tê mê bên người đẹp.

Nhưng . . .

Xe chạy như biển, đường ngắn vô chừng, đã đến Chợ-Chu.

Lúc ấy hoàng-hôn đã tắt. Thành sách va-ly, hỏi thăm đến nhà Liêu. Chàng phải leo mấy cái dốc, qua một rừng lau rậm. Chàng bước nhanh lắm và hình ảnh cô thiếu nữ thỏ gập trên xe cũng theo chàng. Có bao giờ chàng có thể quên được nụ cười hồn-nhiên của cô gái ấy.

Thành đứng dừng lại. Bóng tối dần dần che cảnh vật. Những núi rừng cây cỏ mờ mờ hiện trong mơ. Tự nhiên Thành thấy bàng khuâng. Chàng như người đang sống trong mơ và cuộc gặp gỡ thiếu nữ nọ chàng cũng mừng tượng như ở trong huyền-mộng. Chàng muốn đó chỉ là một giấc mộng, để khi tỉnh dậy còn mãi dư vị êm-ái kia và không phải tiếc thương, không phải đau-đớn.

Nhưng không, chàng đang sống thực-tại. Đã đến cửa nhà Liêu. Một đàn chó sủa ra sủa vang. Có tiếng ở phía trong hỏi ?

— Ai ?

Và sau khi nhận được chàng, Liêu đã chạy ra, niềm nở :

— Anh Thành đây rồi. Tôi chờ anh suốt buổi chiều hôm nay.

*
*
*

— Chúng ta đi ngay từ bảy giờ hơn, chờ cơm sáng xong thì trưa mất.

Liêu vừa chải đầu vừa bảo bạn.

— Từ đây đến đấy tuy phải qua rừng nhưng không xa là mấy. Chúng ta đã có ngựa. Anh có biết cỡi ngựa không ?

Thành gật đầu :

— Tôi cỡi được, nhưng phải có yên

cương tử tế chứ yên gỗ như thế kia thì chịu.

— Anh ngốc lắm. Đi rừng núi, cối yên gỗ chắc chắn hơn. Nhưng thôi, anh sắm sửa quần áo cho chững chạc vào. Chẳng mấy khi anh về đây chơi, chúng ta đi xem cảnh tết trên đường rừng.

— Đi xem họ ăn tết thì cần gì phải ăn mặc chải - chuốt. Thôi mặc thế này cũng được.

Liều cười ranh mãnh :

— Thì anh cứ nghe lời, diện vào mà lại. Ở trên này có tục già cốm vui lắm. Bản nào cũng có đến hơn chục chiếc cối đá to, ngày tết, con trai, con gái mang thóc ra đây giã cốm thi. Đó là một cơ-hội rất tốt cho hai bên tỏ tình. Đến đây, anh sẽ được xem những thi-vị ở chốn rừng xanh đất-đỏ và biết đâu, anh sẽ được hưởng một cuộc tình duyên hùng vĩ như núi, bát ngát như rừng.

Cơm sáng xong hai người hai con ngựa lên đường.

Cảnh vật tung bừng dưới trời xuân. Thành thấy lòng mình mở rộng, tâm-hồn phơi-phới.

Trời thì trong vắt. Những trái núi nổi bật lên. Gió thổi vi vu trong cây rừng và

tiếng suối reo đều đều như một điệu ca không ngừng.

— Phong cảnh nơi đây đẹp quá.

— Chỉ đẹp cho những người đi du ngoạn thôi nhưng không đẹp cho sự sống của thổ dân ở đây. Vì toàn là rừng núi nên sản vật ít, nương ở đây lại khô và lắm nhiều đá sỏi và đá tổ ong. Ở vùng này có một cái đẹp, ấy là con gái.

Hai người cứ vừa đi vừa nói những câu chuyện nhát gừng.

— Đây thuộc về đâu? Anh Liêu.

— Bản Lũng.

Liêu trở tay về phía trước mặt.

— Những màu nâu ở giữa đám xanh xanh kia là những nóc nhà sàn của bản Lũng đấy. Chúng ta còn qua hai cái suối nữa là đến nơi. Nửa giờ sau hai người đã đến bản Lũng.

Vì làm thừa - phái ở trên này đã lâu năm, Liêu được dân ở vùng ấy mến phục lắm. Bọn lý dịch vốn vả mời hai người vào nhà.

Sau khi trà nước, Liêu đứng dậy cáo từ.

— Chúng tôi xin phép chúng tôi ra xem già cốm.

— Một người trong bọn dẫn chúng

tôi đi. Cối đã cốm tròn ở đầu làng, bên cạnh giếng nước. Đã đông đủ cả. Liêu và Thành đến nơi, cốm giã đã xong, trai gái đang hát lượn.

Liêu đã quen biết ở đây nhiều, chàng dùng tiếng thổ nói chuyện huyền thuyên. Thành thì mãi mê ngắm những cuộc ái tình trong sáng trên nét mặt tươi vui của những cô gái thổ, cô nào cũng mịn-màng đẹp như hoa. Chàng chăm chú nghe tiếng hát khi cất bổng, khi hạ trầm, ngấm đều và dài liu lo mà chàng đoán rằng trong đó chứa đầy những lời yêu đương phát ra những tâm hồn chất phác ngày thơ.

Bỗng Thành kinh ngạc siết bao, giữa những đám người cười đùa vui vẻ kia có một người thiếu nữ đứng nép vào một gốc cây, nhìn chàng bằng cặp mắt say-sưa. Thành nhận ngay ra đó là thiếu nữ chàng đã gặp trên xe ô-tô hôm 28 tết. Chàng toan lại gần để gợi chuyện thì chàng chợt nhớ ra rằng mình không biết tiếng.

Thành kéo tay Liêu :

— Con gái vùng này đẹp thật. Anh có biết thiếu-nữ kia không ?

— Cô Psao. Hoa - khôi ở vùng này đấy :

— Cô ấy đẹp quá nhỉ ?

Liêu cười ranh-mãnh :

— Anh muốn

Thành muốn dấu bạn ý tưởng mình :

— Tôi muốn được vẽ một bức họa phong, cảnh vùng này có cả cô thiếu-nữ kia.

— Thế thì dễ lắm. Tưởng gì. Anh chỉ muốn họa thôi.

— Tôi chỉ muốn thế.

— Tôi giới thiệu với anh ngay từ bây giờ. Vì con gái ở đây sự làm quen rất dễ dàng. Có khi họ giắt trai về nhà một cách tự-nhiên nữa, bố mẹ biết cũng không nói gì :

...

— Cô Psao ? Cô đi đâu sớm thế ?

Psao mỉm cười, không trả lời vì nàng không hiểu,

Từ ngày được bạn giới thiệu được làm quen với Psao, Thành đã họa được chân dung cô gái ấy. Chàng mãi - mê với bức họa ấy lắm. Chàng trút hết cả nghệ-thuật vào bức họa ấy cũng như chàng trút hết cả cảm tình, tất cả rung-động, sao suyến của lòng chàng vào Psao. Chàng định bụng chỉ ở chợ Chu đến mồng ba tết là ra đi, thế mà hôm nay đã rằm tháng giêng rồi, chàng vẫn còn liu - luyến. Tuy Thành dấu Liêu cái cơ chàng muốn ở lại, nhưng Liêu cũng đã thừa hiểu rồi. Thành nói với Liêu

là muốn ở lại để họa hết những phong cảnh ở Bản Lũng, trên giá vẽ của Thành không có một nét bút. Thành chỉ, nếu không trở bực chân dung của Psao ra ngắm thì lại thơ thẩn lên nhà nàng vờ hỏi chuyện nọ, phong tục kia.

Thôi Thành không còn nghi ngờ gì nữa, chàng đã yêu Psao rồi. Trái tim giăng hồ sắt đá của chàng, lần này là lần thứ nhất rung-động vì yêu-đương. Sắc đẹp của Psao là một sợi dây vô - hình buộc chặt chân chàng và sóa nhòa hết tư - tưởng phiêu-linh trong óc kẻ giang-hồ. Lần đầu tiên óc chàng bị thua với trái tim trong trận tranh đấu với cảm tình.

Xuất đêm hôm qua Thành trần trọc không ngủ được. Chàng chỉ chập chờn trong những giấc mơ nho-nhỏ, giấc mơ nào cũng có hình ảnh Psao. Sáng nay trời chưa tàn sương chàng đã trở dậy, cỡi ngựa đến Bản Lũng. Đến bản Lũng để làm gì? Chính chàng không biết. Chàng chỉ thấy rằng nếu không đến đây thì lòng không yên.

Đến suối Mang, Thành gặp Psao.

— Cô Psao. Cô đi đâu sớm thế?

Psao mỉm cười không trả lời vì nàng không hiểu. Thành cố nhớ lấy mấy câu tiếng thổ mà chàng đã nhờ Liêu dạy:

— Nong à ! Bả hi ca-lăng ?

Psao vẫn mỉm cười. Nàng nhìn Thành bằng một cặp mắt rất âu-yếm, trả lời :

— Pây háng cái.

Thành hiểu rằng Psao trả lời là đi chợ thế thôi. Chàng muốn hỏi nhiều câu nữa nhưng chàng không đủ tiếng để nói.

Hai người cứ lặng lẽ đi.

Mặt trời đã mọc. Những tia nắng vàng đánh tan những đống sương mù và chiếu vào những hạt sương đọng trên lá cây lấp lánh như kim cương. Không khi đầy hương thơm của các loài hoa dại và vàng tiếng chim ca mừng nắng sớm đã trở về.

Cảnh vật thật tươi bừng, trong sáng.

Thành và Psao trong khung cảnh ấy. Lòng hai người đều cảm thấy cũng tươi bừng trong sáng như cảnh vật, sao-suyến như tiếng chim, vì không hiểu tiếng nhau, nỗi lòng họ chỉ nhờ cảnh vật mà thông-cảm.

Đã nhiều lần như thế. Thành muốn nói với Psao hàng ngàn tiếng yêu-đương mà không có cách gì nói được. Nếu xuất một đời chim nỗi của chàng có một cái hạn nào sâu sa nhất, thấm-thía nhất, đau-đớn nhất, đau - đớn nhất là cái hạn này, cái hạn yêu mà không nói với nhau được những tiếng yêu đương.

II

Một năm qua. Hôm 28 tết năm sau, Thành lại ngồi trên ô - tô từ Thái-Nguyên đến cây 31, cây 31 tới Chợ - Chu, Thành xách va-ly xuống xe với cả một hôn - hờ.

Năm ngoái chàng về đây để ăn tết với Liêu nhưng năm nay, Liêu đã dời đi nơi khác rồi. Chàng về đây làm gì ?

Chao ôi ! Từ hai mươi tháng giêng, Thành xa Chợ-Chu trở về Hanoi, nụ cười và sắc đẹp của Psao lúc nào cũng theo rồi chàng từng giờ từng phút. Chàng nhớ đến Liêu thì chàng không sao không nhớ đến mỗi hận là chàng không được ngộ với người yêu những thắc-mắc, những ái ân nồng cháy trong lòng chàng. Hận ấy ngày lại ngày hun nấu chàng, bắt chàng phải học tiếng thổ. Trong mấy tháng trời

học tập bây giờ chàng đã nói thông thạo lắm rồi. Chàng đã biết nói tiếng thổ, mối hận của chàng phải tan. Bởi vậy khi đến Chợ - Chu, Thành bước xuống xe với cả một hân-hở, một hy vọng tràn-trề.

Cũng như lần trước đến Chợ Chu thì hoàng - hôn đã tắt. Bóng tối dần dần bao phủ cảnh-vật. Những núi, rừng, cây cỏ lờ-mờ hiện như trong mơ.

Vì đã biết lối, Thành thuê ngựa, thẳng đường, đến Bản Lũng. Chàng cho ngựa chạy mau lắm. Và chàng sắp đặt trong tưởng-tượng ngàn vạn câu chàng nói nếu gặp mặt Psao. Những câu nói ấy sẽ khiến Psao hiểu chàng, đề-mê vì chàng, say-sưa vì chàng, yêu chàng như yêu một vật quý giá nhất trên đời. Hai người sẽ nói với nhau hết những thồn thức từ khi xa nhau.

Thành lại bày cả ở trong trí, cảnh hai người khoác tay nhau trên sườn núi, ngồi sát nhau bên bờ suối lấp lánh ánh trăng, có cả cảnh một gian nhà sàn đầy ấm cúng, trên có chàng và Psao. Chàng ngồi đèo mỏ vót tên, Psao dệt cửi. Dưới sàn là mấy con ngựa, vài con trâu, mấy đàn gà. Chàng và nàng yên sống, vui hưởng hoàn toàn hạnh-phúc ái-tình cho đến ngày răng long đầu bạc.

Vó ngựa đập trên đường đất đỏ, vang vào trong đêm khuya như những tiếng đập của trái tim chàng rầu - rã nhạc - điệu của ái-ân.

Trăng đã cao chênh - chênh trên ngọn cây, Bản Lũng đã hiện ra với những mái tranh đen sạm. Thành xuống ngựa, hấp - tấp đập cửa Psao. Có tiếng hỏi rồi một ông già cầm đèn ra dựng liếp.

Thành nhận ra ông già ấy là bố Psao, chàng hỏi ngay :

— Chào cụ, cụ còn nhớ tôi không ? xuất mấy ngày tết năm ngoái. tôi lên chơi hầu-cụ, năm nay lại lên đây để thăm cụ và cô Psao. Cô Psao dạo này mạnh khỏe chứ ?

Ông già nhìn Thành, một lúc lâu, ông reo lên.

— À ! Ông Thành. Tôi nhớ ra rồi, mời ông vào trong này !

Thành ngồi xuống sàn, chưa kịp để ông cụ hỏi, chàng hỏi ngay :

Cô Psao ngủ ?

Ông già thở dài không trả lời. Dưới ánh đèn tù nù, Thành thấy mấy giọt lệ long - lanh trên đôi gò má ông cụ. Linh - tính như báo trước cho chàng một sự không hay sắp ra. Chàng còn đang ngạc-

nhiên, ông già đã nghen-ngào, nói trong tiếng nấc :

— Cháu chết rồi ! Khốn khổ ông ạ, sau khi ông về được một tháng, cháu tự nhiên thay đổi tính nết. Trước đang vui - vẻ tự nhiên hóa buồn rầu. Cháu bỏ cả ăn uống, đêm không ngủ cứ đi lang - thang đi bên bờ suối. Được ít lâu thì gầy dóc đi và ốm nằm liệt giường liệt chiếu, nói lảm-nhảm luôn mồm và thỉnh thoảng cứ nhắc đến tên ông. Tôi cho là cháu bị ma làm, đã mượn thầy then về cúng chữa, nhưng cũng không ăn thua gì. Nửa tháng sau thì cháu mất. Thật là đau đớn cho tôi bao nhiêu. Tôi chỉ được có mình cháu là con để vui lúc tuổi già nay cháu chết đi, tôi có lẽ theo cháu mất. Thấy ông nhắc đến cháu, tôi cảm ơn ông.

Thành lạnh toát cả người. Chàng ngất người đi một lúc lâu. Khi ông già nói xong và mời chàng uống nước, chàng mới tỉnh. Chàng đứng dậy xin phép ra về.

— Đêm khuya rồi, ông nghỉ lại đây thôi.

— Cảm ơn cụ, tôi có việc cần lại phải đi ngay.

Chàng nói dối thế rồi ra cửa, lão đảo như người say rượu. Từ sàn xuống đất, chàng trượt chân mấy lần suýt ngã :

Thành nhảy lên ngựa, như một cái sác không hồn, chàng lỏng giây cương để mặc con vật muốn đưa chàng đến phương nào thì đi.

TRĂNG - SINH

BỊ RỒNG

I

Ngày mồng một tết, Tuy là về mùa xuân mà tiết trời oi-ả. mới chín giờ sáng, ánh nắng đã gay gắt như ngày hạ.

Các cậu con trai và các cô con gái nhìn ánh nắng mà khóc thầm. Những bộ quần áo đắt tiền vay mượn hoặc mang một nửa gia tài ra may để chưng diện trong mấy ngày tết đành xếp số.

Khánh thở dài và bức tức. Tiếng pháo nổ quanh đây càng làm chàng bức mình hơn. Khánh đã thắt cravate và đi giày rồi. Chàng cứ đi đi lại lại mãi ở trong phòng.

— Oán thật ! Có bộ quần áo keng nhất mà trời nực thế này mặc thế nào được Trời này chỉ mặc tropical là vừa.

Chàng nói một mình như thế rồi mở tủ lấy bộ áo nực. Mặc vào, đứng ngắm nghía trước gương, Khánh thấy không bằng lòng mình. Chàng lại ra, chép miệng :

— Nực thì nực cũng diện bộ len. Chẳng lẽ bỏ một đồng tiền ra mà ba ngày tết không được chưng bảnh.

Thế rồi chàng nhất định lấy bộ « com-lê » ra diện.

Trời mỗi lúc một nực thêm.

Khánh thủng thỉnh đi phố, khăn mùi xoa luôn luôn đưa lên lau mồ-hôi. Chàng tưởng như thế là mình diện ngất lẩn, mọi người ai ai cũng đang chăm - chú nhìn mình. Chàng có ở trong đầu tất cả những váy-vo, hãnh-diện, khoe-khoang, kiêu-hãnh của những người có bộ quần áo mới.

Có một bọn con gái đang tha-thuột đi lại. Cô nào cũng ói g-ả, cô nào cũng đẹp. Khánh nghech mắt nhìn và chàng đi theo. Các cô kia vừa đi vừa nói chuyện.

— Trời hôm nay bức quá nhỉ ?

— Thế mới oán chứ ! chiếc manteau của nhân-tình mới tặng dành xếp xó.

— Em có chiếc áo da màu rất đẹp, nóng thế này mất cả diện.

Một cô, thấy Khánh đi theo sau và nhìn bằng lối nhìn sỗ-sàng, chừng lấy làm khó chịu. Thấy Khánh mặc đồ nỉ, cô nói to lên với bạn.

— Hôm nay rét đấy chứ? Các chị có thấy rét không, riêng em thấy rét toát cả mồ - hôi.

Nói xong nháy các cô kia. Một cô nữa hiểu ý cười vang lên :

— Thế à! Thế có lẽ chị sốt rét rồi. Về lấy áo len mà mặc.

Một cô nữa nói thêm một câu rất tinh quái :

— Không hôm nay rét thật đấy, chị không thấy có người mặc « com-lê » đó ư?

Khánh biết là bị chế, mồ-hôi càng toát ra. Chàng rút khăn ra thấm trán định quay về, bi-bôm, chàng luống cuống thế nào bước ngay xuống rãnh nước. Nước cống bắn-thiu bắn đầy cả hai ống quần. Chàng hoảng người, càng luống cuống hơn. Bọn con gái đều quay lại, thấy thế cười rầm lên.

— Bộ quần áo đẹp thế mà bắn cả.

— Rõ tiếc.

— Hôm nay, ông ấy ra phố hẳn là gặp gái, nên có bộ quần áo mới bị hỏng cả.

— Gặp gái gì, mãi nghênh gái thì thụt công chứ tại sao nữa.

Khánh đỏ mặt lên, mồ hôi toát ra như tắm, gọi xe về.

Ngồi trên xe, chàng hậm - hực lắm. Chàng không khó chịu về nỗi bị mấy cô gái chế diễu. Chàng chỉ bực mình về nỗi có mỗi một bộ quần áo rét, bị bẩn, mai lấy gì mà diện và một bộ quần áo rét giặt nào có phải mất ít tiền, nhưng sáu hào chỉ.

Trở sang năm mới, chàng thấy gặp toàn sự không may. Có lẽ chàng bị ròng suốt năm nay chắc.

Nghĩ thế Khánh giận thẳng nhỏ lắm. Sáng mồng một tết, trong khi bùng nước lên cho chàng rửa mặt, nó đã vô ý séo bàn chân bẩn thỉu của nó lên chiếc giày da láng đánh bóng của chàng. Chàng lắm bầm :

— Về nhà, thế nào, ta cũng phải đánh nó một trận cho hả nỗi bực mình này. May mà mình còn có bộ tropical nữa.

II

Sang ngày mồng hai tết. Khánh vừa mở mắt định tung chăn trở dậy thì chàng thấy rét lắm. Chàng ngại không muốn dậy nữa. Bên ngoài gió bắc thổi qua các chòm cây lào - sào. Gió lọt qua khe cửa làm chàng thấy rùng mình thấy lạnh buốt.

Tiếng pháo thi nhau nổ khắp tứ phía. Khánh nhớ hôm nay là hội chùa Năm mẫu. Hôm nay hẳn có đủ mặt thiếu nữ đi lễ đầu xuân. Ngày mồng hai tết năm ngoái chàng chẳng nhờ dịp này mà gặp gỡ một cuộc tình duyên tươi đẹp như hoa xuân ư ?

Nghĩ đến đây, Khánh vội tung chăn vùng trở dậy. Chàng rửa mặt xong đâu đây, co ro vào trong phòng mặc quần áo,

Đứng trước giá áo, chàng bỗng điếng hẳn người đi. Chàng chợt nhớ ra rằng bộ quần áo rét, hôm qua nước cống đã bắn vào đầy cả.

Khánh thở dài. Chàng nghĩ người ra, đau đớn như muốn khóc.

— Biết làm thế nào bây giờ ?

Tình cảnh chàng thật là khóc dở, mếu dở. Lưỡng lự một hồi lâu, chàng đành lấy bộ tropical ra mặc.

Khánh ra phố. Gió mỗi lúc một thổi mạnh. Chàng lạnh quá, muốn run bắn lên. Chàng cố cầm răng, hai tay đút túi quần, mạnh bạo bước.

Đằng trước chàng, đằng sau chàng, tay phải chàng, tay trái chàng, những công tử người nào cũng « com - lê », có người lại khoác cả pardessus nữa ; tiểu thư, người nào cũng mặc hàng len và manteau.

Khánh ngượng ngịu vô chừng. Chàng tưởng như mọi người đều kinh bỉ và chế nhạo chàng. chàng không có can đảm đi nữa. Bao nhiêu nhục khí hăng hái, hy vọng lúc ở nhà bước ra đi, nay đành tiêu tan cả. Có những câu nói vô tình như « trời hôm nay rét nhỉ ? » cũng làm cho Khánh tưởng là họ mỉa mai mình.

Cảnh vật cũng trêu chàng nữa. Trời thì u ám. Cây có bao nhiêu lá vàng, gió hót đi hết. Khánh nhất định quay lại trở về. Chàng đi nhanh lắm mong chóng tới nhà.

Đến chỗ quặt, ác thay, Khánh chạm trán ba cô thiếu nữ mà chàng đi theo hôm qua. Các cô này nhớ đến chuyện Khánh thụt cổng hôm qua, cười rộ lên. Khánh lại nghĩ khác. Chàng cho rằng các cô ấy cười mình trời rét thế này mà diện quần áo nực.

Khánh sấm mặt lại, càng bước nhanh hơn. Gót giầy chàng đập xuống mặt đường như những tiếng chế nhạo.

— Công tử diện tây ve sầu.

TỬ - QUY

KỊCH NGÂN

MỸ - CHÂU, TRỌNG - THỦY

(Toàn điệu tây tiếng ta) và có phụ
thêm vọng-cổ rất hay !!!

OPÉRETTE (tragédie)

Các vai . — An Dương Vương, Trọng
Thủy, Mỹ Châu, Vài quân thần, Xứ tàu, Tên
quân.

CẢNH THỨ NHẤT

An Dương Vương, Vài quân thần, tên
quân rồi vài sứ tàu.

AN D. V. nói : — Ta từ khi lên trị vì,
đến bây giờ mới được an nhàn, thật là
trời giúp An Dương Vương này đó.

ĐIỀU D'UN BATEAU

REFRAIN . — Nhớ hồi xưa ta mới đem
xây đắp cơ đồ,

Nào tà ma quái lên trêu quấy ta làm,
Tiền hao dân chết ta không thối lui rồi.
Có thần kim quy tới nơi sây giúp Đô
Thành ,

Còn thương ta giúp ta cho vượt thiêng
làm.

Ra ngay chiếc cung thần,
Dương cung chết muôn người.

An nước và an nhà,

Mừng thay vì thần giúp.

Thế mà Trung-Hoa táo gan thay dám
khinh nhờn,

Lòng mi sao quá tham? sâm lăm bao
hòn.

Giờ vào thì vui đừng mong,

*Nói . — Hễ quân nào mà xâm vào đất
Ta thì sẽ chết ! rồi chúng mi sẽ biết uy
danh của ta.*

TANGO MYSTERIEUX

COUPLET . — Danh chúng ta vang lừng,
Trong vòng thương giáo oai hùng.

Với chiếc kiếm ngang lưng,

Làm bao tướng quân tan hải hùng.

Năm tháng qua bao ngày,

Nay trong nước làn sóng êm.

Nào chư tướng cùng ta, hoà nhời hay.
Mà ca khúc oai-linh trước thêm.

REFRAIN (*en chœur*)

Sông pha năm trường, rợp trời bóng
quần

Sông pha năm trường, một liễu tấm
thân.

Dù có tàn sương đầm máu lòng ta một
liều phò nước.

Giờ tiếng lừng vang một góc trời nam
quân Tàu bốn siêu.

Nam nhi anh hùng nào đã kém ai?

Bên kia Sơn Hà, Giặc nào dám lại?

Chúc cho nước nhà vững an thái bình
thực là mừng vui.

Giờ chúng ta cùng phỉ chí chơi bời.

1 TÊN QUÂN VÀO NÓI. — *Muôn tàu
Bệ hạ ngoài có Xứ thần Trung hoa vào
yết kiến.*

AN D. V. TRUYỀN : (*cho vào.*)

VÀI XỨ TÀU. — *Chúng tôi xin kính
chào bệ - hạ.*

AN D. V. GẬT ĐẦU HÁT : — *Le plus
beau tango du monde.*

REFRAIN. — *Này xứ quan đến đây có
chi đó?*

Truyền tâu trình....

XỨ TÀU : — Rằng chúng tôi giờ không
tra tranh dành xâm chiếm,

Cùng quý bang, muốn sâu kết chung
ước từ bây giờ,

Đừng lẩn sàm, và tranh dành tới chốn
biên thủy.

AN D. V. — Được y như thế, ta hằng
ước, ta chẳng muốn,

Chính An Dương Vương này luôn, luôn
nhìn quanh.

Bao nhân dân vô tội chết phơi mình
thế, Dương này thương.

Lòng muốn sao, thấy đem đến ngay
cái đời yên bình.

Nào chắc đâu, lòng lân bang đây có
như lời ?

XỨ TÀU NÓI : — *Tâu chúa thượng chúng
tôi thực lòng xin hóa đó. (hát)*

(ECOUTEZ LES MANDOLINES)

REFRAIN : — Thừa khống sai, vì lầm
than cho chúng muôn dân này,

Trên vua tôi, truyền rằng sang bên quý
bang tâu bày.

Với quý bang xin cầu, không sàm lẩn
nhau.

Trước khiến yên dân lành, sau chung kết liên.

Thưa không tin, thì cùng nhau bên chúa tôi chung hòa,

Song thông gia, rồi Hoàng - tử tôi đến xin giao tình.

Chính kết se duyên giới vui cho lứa đôi,

Gái sắc trai tài, đâu có sừng bằng?

AN D. V. NÓI:—Ồ! nếu được thế thì còn gì hay hơn nữa?

(buông phông)

..

CẢNH THỨ HAI

An - dương - Vương, Trọng - Thủy, My - Châu,

Sứ Tàu, Quan Ta.

AN D. V. NÓI: — Được trông thấy cái cảnh như vậy, còn vui gì hơn cho trăm nhà. (hát)

(TANT QU'IL Y AURA DES ÉTOILES)

COUPLET.—Trời nam sống trong hoa.

Lòng trăm đầy vui tươi,

Nhìn đôi lứa se duyên ngày nay.

Nào chừ tương đầu ra,

Cùng chúc mừng hoan hô.

Người đôi nước thâm giao từ đây,
Chúc cho hai con cùng thương mến
trông nom nhau,

Nhớ câu cha khuyên mà vui tươi yêu
nhau.

Gái Nam người đất Tàu.

MY CHÂU TRỌNG THỦY (*Refrain*) —
Ngàn tiếng muôn năm chúc cha lâu dài,
Sống vui tươi với quân binh.

Ngày tháng liêu giao mùa gươm khoe tài,
Hãy say sưa bên người sinh.

AN D. V :— Thôi cha cho hai con thoải
lui,

Trông hai con cha mừng thay.

M. C. T. T :— Vậy hai con xin cha cáo lui,
Và mừng lương duyên thú vui.

SÚ' TÀU, QUAN TA. — Ngàn tiếng hoan
hô gái nam trai tàu,

Sánh duyên tươi thắm như son.

Ngàn tiếng dâng đôi gái nam trai tàu.

Sang năm sau sinh nhiều con !

(buông phòng rồi kéo lên ngay riêng Trọng
Thủy My-Châu ở lại)

TRỌNG-THỦY NÓI :— Anh thật rất sung
sướng cùng em kết tóc se tơ. . .

CHANSON POUR MA BRUNE

COUPLET.— Ôi bao sung sướng với em
chung kết.

Anh xin đem hết ý tâm sau trước.

Trước sau có nhau.

MỸ CHÂU.— Em xin trên cỏ đức cao
soi sét.

Em yêu anh với mối tình cao khiết.

Trái tim trong suốt.

TRỌNG THỦY. *Refrain* : — Kìa em nghe
khách bên kia cùng ca.

Đó khách chúc nhau và,

Chúc đôi lứa chúng ta...

MỸ CHÂU.— Kìa anh nghe khách bên
kia cùng ca,

Đó khách chúc nhau và....

Chúc đôi lứa chúng ta...

TRỌNG THỦY.— Ngát ngày đắm say
ngắm em thấy bao nét tươi.

Khiến anh thấy tim nồng yêu, động rung
rau yếm.

T. TH. MỸ. C.— Cùng nhau ta, nắm tay
ca cùng vui.

Tình yêu tươi thắm, trời kia kết lứa
đôi mình.

(*buông phòng*)

CẢNH THỨ BA

(*Trọng-Thủy My-Châu*)

MY CHÂU nói : — Anh làm sao mà em
coi có vẻ buồn thế ?

ROSE MARIE

TRỌNG THỦY.— REFRAIN. My - Châu
nàng biết chẳng Thủy giờ,

Hồn như chìm đắm trong mây mờ.

Từ khi với em cầm duyên khiến thêm
càng đớn đau. . . .

MY CHÂU : — Trời ơi ! Trước em tưởng
anh yêu hóa ra anh mầu.

TRỌNG THỦY : — Nàng ơi nàng chớ
nghĩ tưởng lầm.

Lời thề hôm cùng em lúc mới đầu,
Nào đâu có quên ? Mà em đã buông câu
thảm sần. . .

Là vì trong lòng anh còn có nỗi buồn.

MY CHÂU nói : — Nếu thế thì em nhăm,
anh tha lỗi cho em nhé, nhưng sao anh lại
buồn ? Anh làm em buồn lây đấy (hát).

Điệu LES BEAUX JOURS

TRỌNG THỦY : Refrain. — Nào anh
có buồn đâu thế ? anh nào muốn em sầu.

Vì chính anh, thường có nghe thấy nhà ta.

Rằng cha có, trong buồng kín, cheo một
chiếc cung thần,

Mà mấy phen lòng muốn xem ước
cùng mong.

MỸ CHÂU : — Vàng thừa bao lâu đánh
đông bình tây,

Đều nhờ công thần cung đó, vàng không
sai.

Còn cung đó, thì cha cất, trong phòng
kín không người,

Chàng muốn xem, thì thiếp xin lấy chàng
coi.

(NÓI) Anh đừng đây để em lấy anh
xem.

(My Châu vào)

TRỌNG THUY NÓI : MỘT MÌNH. — .. *Ta
phải liệu cách nào rất khôn khéo, mà lấy
bầy nỏ mới được.* (hát)

Điệu COLOMBELLA

REFRAIN. — Vì kể cha choàn, sau trước
an toàn,

Mong ước sau này ta mà lấy,

Nỏ lấy song thì, tan hết còn gì ?

Mai nước đây quyền dưới cha già. . . .

(NÓI) *Kìa nàng đã mang nỏ ra rồi.* (hát)

LAISSEZ MOI VOUS AIMEZ

Đó kia nỏ thần trông gồm sao đẹp và hùng.

Ai thấy cung mà chẳng nhìn trông cung báu.

(TRỌNG THỦY cầm nỏ). — Mấy lời thật bày khen chiếc cung thần đẹp này.

Người giúp bao chiến công huy hoàng.

REFRAIN : Cầm xem chiếc cung thần ta.

Lòng hăng hái chốn tràng xa.

Ta không thắm cây thần máy.

Lòng ta vui cùng thần ấy, khi cầm qua.

Lòng khoan khoái tung bừng thay.

Vì sung sướng cung cầm tay.

Vì như em Châu nàng biết ?

Nàng biết chẳng ? Châu hỏi nàng !

Sướng sung vì em.. Em đã quên lời và đem.

Lấy nỏ thần anh xem biết chẳng ?

(NÓI) Anh cảm ơn cái lòng tốt của em, không sợ vua cha quở mắng lại lấy cho anh xem.

MY CHÂU. — Thôi anh để em cất đi kéo vua cha biết,

(cầm nỏ vào)

TRỌNG THUY MỘT MÌNH. — *Thật là khó xử quá, vì cha nên ta mới phụ nàng đó, thôi cũng đành...*

LOIN DES GUITARES

COUPLET. — Vì nhà nên còn đâu mối tơ duyên này.

Cùng em với anh vì đâu ? Ồi hết chỉ còn ?

Kìa trời cao làm sao quá trêu ta vầy ?
Đàn tan và tơ đứt, ta này bao sầu !
Nhưng cha phán cho ta, ta đành cam phụ nàng.

Ồi không biết em hay chẳng cùng ?
em Châu !

REFRAIN. — Thôi đành phải phân chia
rồi ! tình đứt từ đây !

Ta liệu không mong rồi !

Ước ao gì tơ nối liền đây ?

Em Châu chẳng thấu ? vì đâu mà anh
buồn than sầu đau ?

Anh nay cay đắng lừa em, trời ! anh
đành cam phụ tình yêu-

Sau rồi nơi suối vàng, ta nếu gặp nhau
Xin liền đây tơ này, em có chờ chẳng ?

Ôi tim tan nát, ai ngờ vì mình nên
vỡ duyên lành,
Mà không được than ôi ! em Châu
thấu cùng !
(buông phông)

..

CẢNH THỨ TƯ

(Trọng-Thủy My-Châu)

TR. THỦY : — Anh đã xin được phép
vua cha về thăm nhà cùng cha già, nay
xin từ giã em.

• MY CHÂU : — Đường xá xa xôi cách trở,
anh về sao được ?

TR. THỦY : — Em không lo, xa xôi anh
có ngại gì ? nhưng có một điều đáng ngại
hơn hết là ..

MY CHÂU : — Điều gì thế anh ?

TR. THỦY : — Có gì mà hốt hoảng, đó
là anh phòng xa vậy thôi mà, anh phòng
xa rằng sau đây khi về nước rồi, anh e
nếu em gặp những sự không may thì anh
tim thấy em sao được.

MY CHÂU. — Nhưng sao anh lại nói kỳ
quá vậy ?

TR. THỦY. — Đã bảo rằng anh phòng
xa thôi, Châu đừng buồn mà...

SI TU REVIENS

MY-CHÂU : *Refrain.* — Buồn nào có hờn?
Mà anh cứ khuyên vui đi đừng khóc.
Rồi đây nếu em, khi nào trời sui,
Cùng anh có cách sa nhau thì dẫu...

 Tìm rồi thấy em,
Lần theo lối đi khi bên đường có
Đầy lòng ngông em xin đợi chờ anh
 Thì rồi thấy nhau....

TR. THỦY nói. — *Thôi anh khuyên em
hãy giữ gìn sức khỏe, đừng nên phiền quá.*

ADIEU HAWAI

M. C. COUPLET. — Duyên cầm sắt
 nay đã rẽ đôi đường mỗi nơi.

 Ôi lòng nhớ nhung buồn chán châu
 tràn đẫm rơi,

Trông anh đi em khôn yên được lòng.

Yêu anh, anh đi đau đớn chờ mong...

T. T. REFRAIN. — Biết sao trong lúc
 này?

Thương anh thì chớ khóc than thảm sầu.

Cười vui trong lúc anh rẽ tay,

Ngày qua ta sẽ cùng nhau....

M. CHÂU. — Ngày ấy song... ôi! quá
 dài!

Mong anh dàn xếp chóng song mà về,
 Từ nay sa cách khóc nhớ ai
 Phòng không than vãn hồn mê.
 (buông phông)

..

CẢNH THỨ NĂM

(An Dương Vương, Quân hầu.)

A.N D V. nói : — Phò mã về thăm nhà
 mà mãi ta không thấy tin tức gì làm ta
 mong nhớ vô cùng.

RIEN N'EST PLUS JOLIS QU'UN CHANT D'AMOR

COUPLET. — Sao lâu vắng bóng phò
 mã kia ?

Hay lân-quốc có việc chi,
 Ta luôn mong nhớ sáng trưa hàng
 biết chẳng.

MỘT TÊN QUÂN VÀO : — Trình gần
 đây có quân kỳ tới,

AN. D V. — Ngoài quân tới đâu đến ?

QUÂN. — Triệu-đà sang đánh,

AN. D V. — Đồ quân sao gian ngoan
 dám dối mình.

Truyền quân khắp đâu đó yên lòng
canh gác,

Và đem ngay cho ta chiếc nỏ thần.

QUÂN MÀNG NỔ RA. — *An Dương*
cầm hát,

II COUPLET. — Dương cung giết hết
đoàn quân này.

Sao mi dám trái lời xưa ?

Than ôi ! cung chóng mất thiêng ! trời
có hay ?

Đành cùng công chúa ra ngoài trốn đi.....
(*buông phòng*)

..

An Dương Vương, Mỹ Châu, Trọng
Thủy, Thần kim Quy.

AN. D. V. — *Thật là trời hại ta ! Nước*
tan Thành mất, ta biết liệu sao bây giờ ?
Trước thì biển rộng mệnh mong, sau quân
đuổi gần tới nơi rồi trốn vào đâu cho thoát.

COLOMBELLA

(HÁT) REFRAIN : — Nhìn đám quân
tàn, đau đớn muôn vàn !

Ôi ! ngán thay cho ta làm sao !

Giờ lúc điêu tàn — Danh tiếng tiếm tàn,

Ôi ! tối nay ta đi phương nào ?

NÓI. — *Thần kim quy đâu ? không lên giúp trẫm với.*

THẦN KIM QUY HIỆN LÊN : — *Giặc ở sau lưng nhà vua đó.*

AN D. V. QUAY LẠI. — *À thôi ta hiểu rồi, vì mi nên mới nên cơ sự này ?*

CUCARACHA

REFRAIN : — *Hừ kia đồ con gái (bis)*
(My - châu van xin)

Ôi hay chưa, sao không im nhời !

Vì mày mà oan trái (bis)

Đau đớn thay cho tôi ông trời !

Còn gì lời êm ái (bis)

Ta sinh mi ôi ta không ngờ !

Này nhìn vào cô gái (bis)

Đưa nhát gươm cho mi song đời.

(Chém My Châu)

NÓI. — *Nay còn gì nữa ? Thật quân gian ác vô chừng, mi làm ta tan nát cả cơ đồ than ôi . . .*

AUX JOLIS RÊVES D'AMOUR

COUPLET. — *Nếu mà ta biết,*

Kể mi thần biến,

Trí ta thề quyết có dung cho chúng đâu ?

Đến nay còn có,
Cái thân tàn khó.

Nước tan nhà mất lòng ta đây héo khô

REFRAIN. — Trời sanh kia sao khéo cơ
cầu.

Xui lên bao điều cay đắng sầu,
Nay than ôi mất nước tan nhà.
Càng nghĩ càng đớn đau thiết tha,
Vì quá tin đứa con mà đến nay cố cùng...
Còn đâu bao nhiêu những lúc kiêu hùng,
Và những lâu tráng nơi cấm cung ?

(Đám đầu xuống bề tự tử)

TRỌNG THUY TÔI. — *Trời ! vì ta mà
em đến nỗi này.*

*Ôi ! anh hối vô cùng, anh đành mang
tiếng bạc tình cùng em. Em ôi ! Nếu không
nghe cha già thì không phải đạo, mà nghe
thì em phải hồn lìa, phải tan vàng nát
ngọc ? Em ôi !*

QUAND LE SOLEIL D'OR DESCEND

Từ khi anh xa em bước đi.
Thường mong em vui chi ?
Đường đi ngàn phương cách xa,
Nhớ nhung em lòng anh thiết tha.

Từ khi anh xa em bước đi,
Nhìn nhau khi phân ly.
Lòng anh buồn sao thấy khi,
Mắt em hoa nhìn đôi đám mi.
Châu dầm rơi
Ngờ đâu nay hóa - nhi !
Vần soay làm cơn biển nguy.
Có thương anh thì em chớ nghi.
Đây lòng yêu.....

Hạ màn (hết)

SỸ - TIẾN

PHÌM TƠ

Theo điệu SAUTA LUCIA

REFRAIN

Kiếp giang - hồ gió sương,
Ái - tình theo vãn - vương,
Phím tơ đa mang sầu thương.
Tiếng vang không - trung cầm dương,
Kiếp giang - hồ gió sương.
Xa lánh nơi phố-phường....

COUPLET

Trào lòng sóng ngất ngây.
Bềnh - bồng lắm thú mê say,
Vùng cánh cao bay từng đàn.
Ồn - ào chào sớm mai,
Trào lòng sóng ngất ngây.
Nào mang đắm - đuối thân đây,
Càng đôn - đau thêm nồng - nà.
Ngoài ngàn trùng mấy ai?
Quyến duyên vãn - chương cùng nhau,
Đắp vun cho tình thần cao.

Sỹ - Tiến

MUNG - LUNG

Theo điệu : NE M'OUBLIES PAS

Ngày tháng trôi qua, bao lần nhớ
nhung.

Tầm mắt phương xa . . . đi tìm mung-
lung,

Biết đâu trên mây trời đó . . . đây.

Cùng nhắc yêu - đương, ta cùng sầu cay,

REFRAIN

Thương bên lòng không sao dứt duyên
to,

Nhìn mong tương - lai thấy tro - vơ.

Tình-ân dang dở thế-nhân phi thường,

Ngùi than phẫn-sáp khi phai hương !

SỸ - TIẾN

8

HƯƠNG LÒNG

Theo điệu : *RIEN QU'UN CHANT
D'AMOUR*

Đoạn trường đầy đọa thay kiếp người
đau - đớn.

Đường tình dày dạn, thêm khổ tâm !
Nguội - tàn dần lòng « yêu » cõi tình
mơn trốn,

Bề trần trăm - luân; ôi ! biếm - châm !

COUPLET

Tần - ngần đứng trước cảnh tri đời,
Bần - thần chán ngán hỏi ai ?
Nợ thề chưa tắt nén hương lòng chúng
ta,

Dù ngàn năm khó hết những lệ xa. . .

Triệu Duyên

*Tặng M. Tư-Út
một nghệ-sĩ có
giọng ca bất-hủ.*

SÁC PHÁO LÒNG NGƯỜI

Theo điệu : VONG CO

1) Ai đón xuân tôi những riêng buồn,
vội giọt lệ sầu tuôn, khi nhìn sắc pháo
đầy đường, mà cõi lòng dường tan nát.

2) Phải chăng người yêu của tôi bỏ ra
đi, vì tôi không sa hoa đài các, lại không
tương lai hạnh - phúc gia - đình.

3) Rồi mỗi độ xuân sang, ruột gan khô
héo, đời tôi vô định xa xăm tưởng nhớ
đến ai, chỉ trần mặc bóng hình.

4) Mộng vàng tàn, lòng tôi đã chết,
thảm sầu như hăm địa ngục, mù mịt như
hăm địa ngục, mù mịt như bãi tha ma
hy - vọng chưa chan đã hầu tàn.

5) Nhưng tôi yêu ai bằng lý tưởng
thanh cao, tâm hồn chân chính, thì đâu
phải kẻ chân mây người cuối bể cũng là gần.

6) Màng chi đến ôm ấp hiệp hôn, thân hình cố kết, mà khi xa nhau phải khơi mạch sâu, để lệ lòng phải tuôn rơi.

7) Lễ - nghi dư - luận ở đời, tôi đã thờ tình yêu, thời không màng đếm dĩa tới buộc nàng, những sự bất công vô lý.

8) Phải hy - sinh tận tụy hết lòng, để bảo toàn trái tim chung tình, muôn đời ngàn kiếp, ngày vĩnh quyết với bạn đồng tâm.

9) Ai ơi ! dù một ngày kia tôi mỗi gối chồn chân trên bước đường lang bạt nổi trôi, lạnh lùng sương chiều tuyết sớm.

10) Tôi cũng muốn có tiếng nói dịu dàng, bàn tay ngà ngọc. để vỗ về an ủi trong cảnh chiến bại của đời tôi khốn đốn lắm than.

11) Dù một vài phút thần tiên ngăn ngủi thôi, mà tình yêu của tôi tự giọt máu trong tim thành thật ứa tràn.

12) Cũng thỏa nguyện rồi, trái đất dẫu tan, mặt trời dẫu vỡ, mà hình ảnh yêu đương, tuế - nguyệt thời gian, dẫu để sóa bóng hình nàng.

13) Mây cuốn gió đưa phương trời thăm thẳm, thân tôi từ đây như chim chiều bạt gió, lộn múa thét gần giữa cảnh phong ba.

14) Ai như đóa hoa, tôi như cánh bèo, hoa đâu có thể trôi theo với bèo, mà hoa đứng tàn ủa hương nhụy khỏi phôi pha.

15) Đòn gió chim ca, suối reo thông họa, đó là những tiếng thở than rền rĩ, chan hòa lệ huyết, lòng thống thiết với bạn chung - tình.

16) Thôi đừng tìm giấc mơ nữa, tình ngàn muôn năm trong tâm hồn ẩn - lẩn, không thể nào nhãng quên hồi khổ lạc cùng với nhau.

17) Hết... hết rồi, còn đâu nữa màng nhung trong đôi mắt, dáng điệu hồn nhiên, nụ cười hoa say sưa đắm đuối mơ màng.

18) Thôi kiếp này đành ngâm khúc hận trường, bởi không tròn duyên - số, thì tôi xin hẹn cùng ai đến kiếp tái sanh.

19) Đêm ba mươi dọng gà dục sáng, tiếng pháo rước xuân, tôi muốn gặp ai để tỏ lời từ giã, nhưng lệ biệt ly làm đôi mắt phải hoen mờ.

20) Sau đây tương lai dầu hứa hẹn xây cho tôi một lâu đài hạnh phúc, hay bị vùi lấp dưới đồng cát bụi của đời, vẫn tưởng tượng đến ai trong giấc mộng duyên tơ.

SỸ - TIẾN

MỐI TÌNH KHẲNG KHÍT

Theo điệu : VONG CO

1. Kỳ nghỉ hè vừa rồi, em tiễn chân anh ra tận bến tàu, giòng châu mãi đến nay vẫn còn sứt sùi đượm chảy.

2. Trải qua lắm cảnh thương đau, bao nhiêu lần buồn khổ em mới đành rút áo để anh trở lại cố hương.

3. Đò rồi lặn lẽ theo thời gian, ngày nhập bọn vắn vặt trôi qua nhưng sao em trông mãi mãi mà chẳng thấy anh trở lại Hà thành đăng vào trường.

4. Hỏi lại các bạn trường học cùng anh. chừng em mới rõ rằng kỳ khảo thí vừa rồi anh đã được ghi tên trên quyển sổ vàng thế thì mấy năm khó nhọc nay đã mãng hạng nơi học đường.

5. Công thành danh toại rồi người ta chỉ mong mỗi trở lại quê xưa để mưu tầm cái sáng lạng ở gia đình hầu có tiêu biểu sự kết quả tốt đẹp của sân trình.

6. Bởi thế cho nên, mặc dù trái tim của em đã vì anh mà héo hốc, thần thức thế mấy đi nữa nhưng rốt cuộc rồi rồi tin tức cũng vẫn lặng im, mịt mờ nào có thấy bóng hình, sầu tủi chỉ mỗi một mình,

7. Hôm nay tiết đông đã về giá lạnh đua nhau để gợi nỗi yêu đương lạc loài, tựa cửa trông ra bên trời mịt mù sương gió.

8. Khổ ơ là khổ cho chiếc phận mỏng manh, trót đã cùng ai trao chẵn đôi gối định ninh chung thủy mà nay lại phải hồi khóc hận đắng đo,

9. Sét đánh bên tai sau khi em tiếp đặng tin rằng: dưới nghiêm lệnh của thung đường anh đã yên thân trong vòng phu phụ.

10. Xinh tươi ở một góc trời nam rồi anh đâu còn mong mếu chút tình riêng mà đôi ta đã ước nguyện cùng nhau.

11. Lưng trời bạt gió, chiếc nhận cô đơn chiêu chít nỉ non, trời đông giá lạnh thấm khổ thay vì cảnh đã rã rời.

12. Ngâm khúc ly tao, bên trời xa thăm sương, gió mù mờ nỗi lòng điều đứng biết cùng ai cạn tỏ nỗi dày xéo con tim phải toi bời.

13. Duyên nợ bắc nam phải chăng là một hệ lụy cho cái tuổi xuân xanh của một đời em cần kiếp phải đều xong.

14. Anh ơi ! Em đâu có ngờ giờ phút sinh ly như thế này mà hầu đánh đổ bao thồn thức của tình yêu mà trước khi anh mang lại biểu tặng cho em.

15. Tiếng gọi của yêu đương đây tạ anh bằng một lòng trinh bạch rồi vết thương từ ấy nhân nay chỉ riêng phần em đau khổ mỗi mòn.

16. Nhìn về tương lai, ngấm xem dĩ vãng ôi khổ ôi một quãng đời khốc hận héo hon, tơ tưởng mảnh tình con.

17. Mặt nước chiều hôm âm thầm trôi chảy, chiếc lá rụng tả tơi quay cuồng theo luồng gió một khối tình xuân mà đây em đã hân hờ tê lạnh cõi lòng.

18. Yên gối yên-ương vui vầy nơi gia nội, em vẫn xin anh nhớ rằng cách dặm nghìn trùng bên lưng trời còn có kẻ luống đau sầu vì anh đang dầm dãi gió mưa.

19. Tình hiếu vẹn hai đề mấy ai được vẹn giữ mà chung đức hạnh phúc cho đồng đều.

20. Thế nên phụ phàng em, hoặc anh vì hoàn cảnh, chớ em tin rằng dù cuộc thế đổi dời nào tắc dạt tạ đành lẳng xao

Tặng ai là một tâm hồn

T. S.

MONG GIÓ ĐÔNG VỀ

« Vọng cổ »

Tặng Sĩ - Tiến

1. Anh ngóng trông mãi gió đông về,
để tưởng - tượng lại mỗi tình đầm - ấm
trong đạo phu-thê, khi ta hợp mặt nhau
gần bên lò sưởi.

2. Đem hơi nóng của hai trái tim, hòa
lẫn với hơi nồng của than lửa mong ủ-ấp
lấy khối tình trong khoảng trời đông.

3. Khi công việc đã xong, sau một ngày
đầy nhọc mệt, đôi ta ngồi nghỉ thân ở chốn
khách-phòng.

4. Anh thở một vài khói thuốc thơm,
em uống cạn một ly trà nóng, ôi cái hạnh-
phước của đôi ta biết bao thú mẫn nồng.

5. Bên ngoài gió lạnh mưa bay, cảnh
rơi lá rụng, sen với tiếng chân ai vội-vã
đi về.

6. Ta ngồi nhìn nhau xung xướng, thản nhiên như những người vô tư-lự nhưt đời, và sẵn lòng đón tiếp những ngày mai.

7. Nhưng sau một buổi nhọc mệt ở sở về, gió đông cũng vô tình đi với anh về ngay tận cửa.

8. Anh hình-hang tự-đắc có nắm than-hồng, của em nhóm sẵn, để anh về sưởi cho tan hơi lạnh cho ấm côi lòng trong khoảng trời đông.

9. Khi vào tới nhà trong, gọi em thì không thấy em đâu, quần áo ngổn ngang, phấn sáp vãi rơi không thứ tự

10. Nin hơi anh trông từng phút đếm từng giờ, mong đợi em về, nhưng than ôi luyệt mù tăm cá, anh chỉ đành ôm sự thất vọng mà thôi.

11. Mãi tới ngày nay, anh mới biết em đã tách khỏi gia-đình đi theo duyên mới mà em đã rắp tâm định trước tự bao giờ.

12. Vậy mà bấy lâu anh cũng không hay để tính mưu phòng-bị, ủa mà vợ chồng với nhau còn ngăn-ngừa phòng bị, thì còn có nghĩa-lý chi trong đôi bạn chung tình?

13. Cho hay con người ta, đứng núi này ngắm núi kia, đã an phận rồi còn mơ-hồ ước-vọng những đâu đâu.

14. Anh lại sợ cho em trót lỡ bước đi rồi, chẳng được toại lòng, then - thường liều thân đi mãi nào kịp xét nông sâu.

15. Nhớ lại hồi đôi ta mới biết nhau, em ngoan - ngoan dắt tay anh chỉ non thề biển, nguyện cùng nhau chung sống tới bạc đầu.

16. Và mấy năm trời được ba đứa nhỏ mặc dầu chúng đã chết đi rồi, nhưng vẫn còn sống trong lòng của đôi ta.

17. Chiếc thuyền tình trên mặt biển linh-dinh, em ý sức còn mạnh, càng cố chèo đi, càng thấy bờ mê bến khổ, phải chẳng em lòng tự dối lòng.

18. Trở về chốn cũ thời chẳng gan dạ nào, dầu em có ra đi tới đích của lòng, vị tất đã được như anh với em thuở ngày xưa?

19. Từ đây anh cố phóng tầm đôi mắt mà trông, đời em được vinh - quang rực-rỡ, anh cũng an dạ vui lòng.

20. Mong trái tim được nhiều phen rung động, bởi người chồng có đủ điều kiện hơn anh

LÊ - MINH

Hanoi 3 Décembre 1940

« Tâm hồn đắm mộng
« chập chờn.
« Năm mô Ly-dị tả
« chân ái-tình.

SỸ - TIẾN

HỒI HẬN

« Vọng Cổ »

1) Anh ôi em chỉ mong cho hố đất vàng, vui thân em cho rồi sống làm chi người đời thêm mai mỉa.

2) Em đây vẫn biết rằng tình yêu của chúng ta chỉ đến thế là xong, uổng công anh đeo đuổi bấy lâu nay.

3) Bởi vì em quá nghe những lời đường mật của đũa sỏ-khanh, mà làm cho anh phải đau đớn suốt đời.

4) Cái tình duyên của chúng ta trót bảy năm đương đầm - ấm, nào có xảy ra chuyện gì.

5) Em xa anh, em thấy đời em lạnh lùng buồn tẻ, vắng vẻ như bãi tha-ma, nhớ lại năm xưa mà em tan nát cõi lòng.

6) Trời ơi ông đi nữa chi phận má hồng trong câu bạc mệnh phải chịu đắm chìm lắm nỗi éo le.

7) Trước kia em cũng nguyện rằng, em đã thương anh thời không bao giờ em làm cho anh phải đau đớn.

8) Đến ngày giờ này, em chẳng giữ được lời hứa với anh, thôi thân em đành một bóng một hình. Lương tâm cắn rứt, vào ngậm thở ra ngùi than.

9) Có lẽ năm canh anh vì em mà phải khóc trộm tủi thầm cho thân của anh đành cam lẻ bạn.

10) Anh ôi ! Em ra đi không một lời từ giã, em cũng đành tệ bạc cùng anh bởi vì em đây đã phá tan nát cõi lòng anh.

11) Nước mắt chầu canh, bởi vì anh xa bạn tính chung, mà làm cho anh phải chịu đau sầu.

12) Trong lúc đêm khuya, anh nhìn đôi gối em thêu, mà trước kia em đã tặng cho anh làm kỷ niệm thời dường như anh than vắng cùng nó em đã phụ tình.

13) Một ngày cũng nghĩa, huống chi là trót bảy năm trời đối no ấm lạnh, lúc vui khi buồn cũng có chia sẻ với nhau.

14) Mà ngày nay em đi, dứt tình nào có phải em ham Kim-tiền, danh vọng, đành phụ rẫy tình yêu.

15) Xin anh hãy nghĩ đến câu khôn ba năm đại một giờ, ai tránh sao cho khỏi phút lỗi lầm anh nên rộng lượng mà tha thứ, cho em một lần.

16) Anh ôi! trước khi gặp anh nào em có phải là hạng gái lẳng-lơ, con nhà thiếu giáo-dục đâu mà anh đành ghét bỏ em cho cam.

17) nếu anh có thương em thời xin anh nên bỏ hết cái tội lỗi trước kia em đã làm.

18) Em xin thề cùng với anh, cái thân của em dầu về lắm tội tở, hay là làm thân khuyển - mã đền lại tấm đáp lòng quảng đại cho bạn tình chung...

SY - TIEN

NHAN BẠN CHUNG TÌNH

VONG CO

*Tặng anh Sỹ-Tiến,
người bạn đã từng
đau - khổ như tôi :*

BẦY CHUÔNG

1) Em ôi ! nén hương thề, nó vẫn còn
nghỉ ngút giữa từng trên, như làng mây
trắng xóa.

2) Hương chưa có phai, mây chưa có
rã, nhưng mà nào hay đâu bạn lang em
vội sớm chia đôi.

3) Nợ hồi nợ, duyên hồi duyên, nợ
duyên, duyên nợ kể từ đây, thì nó đã phải
sạch đi rồi.

4) Tóc-tơ, tơ-tóc mấy thu dư khăn chặt
mà làm chi, mà ngày nay dây phải rã rời.

5) Nhưng tôi khen bấy chợ ai, khéo
bày bố ra chi những trận tình chung mà
toan thử với khách chung tình.

6) Nếu như ai kia thì hồn phi phách lạc, nhưng tôi đây há lại đi nào, mạng bạc cũng tại vì ai?

7) Cha chả lã liệt-liệt tướng đồng binh hùng, nó quyết kéo cờ tình đảng có toan phủ vầy đưa không gan chánh khí.

8) Như tôi đây thân cô đơn lữ thứ bình bông, vất lạc, phiêu lưu, nhưng cũng quyết đua cho rõ sức mình là nam nhi.

9) Này em ôi. Em tẻ mà chi, bạc mà làm gì, không có nhớ hồi nào đôi lứa ta dưới ánh con trăng thu vắng vật.

10) Trong lúc ấy em thề với anh đây rằng, dầu cho từ lúc trăng rằm cho đến lúc bạc đầu thì em cũng không bao giờ em thay nợ đổi duyên.

11) Thế mà rồi ngày hôm nay, vì anh đã mang hoàn cảnh khó khăn, mà khiến cho lòng em ngẩn ngơ, ngơ ngẩn luống đợi chờ.

12) Ô hay! có thể thì anh đây mới biết sức con ngựa nó chạy đường dài, mà đường dài thì ta mới biết sức giò hay.

13) Bấy lâu nay hồn-phách của tôi, nó vẫn còn đương vật - vờ, đến nay tôi bứt mắt đặt mình mới rõ lại tình là giấc mộng nam - kha.

14) Vây thì thôi thôi tôi kịp dùng giọt lệ cảnh dương này hầu tôi có gặp tắt lửa tình tình - ma.

15) Này em ôi ! anh thì buồn cho hoa, tủi cho nguyệt, em suy nghĩ lại mà coi, có mấy nghìn cảnh hoa đã rụng, mà trông cảnh nguyệt đã tà rồi.

16) Thôi ! Thôi ! còn gì là thân hoa, luồng gió thoảng, hoa lìa cành lá thắm, mà ngọn lửa tỏ tình thiêu đốt mảnh trăng trong.

17) Em ôi ! tuy hiển-nhiên hiện bây giờ đây đôi lứa ta đã xa nhau kẻ thì chán mây người thì góc bể nhưng mà nghĩ tình xưa đôi lứa ta cũng là đạo vợ với nghĩa chồng.

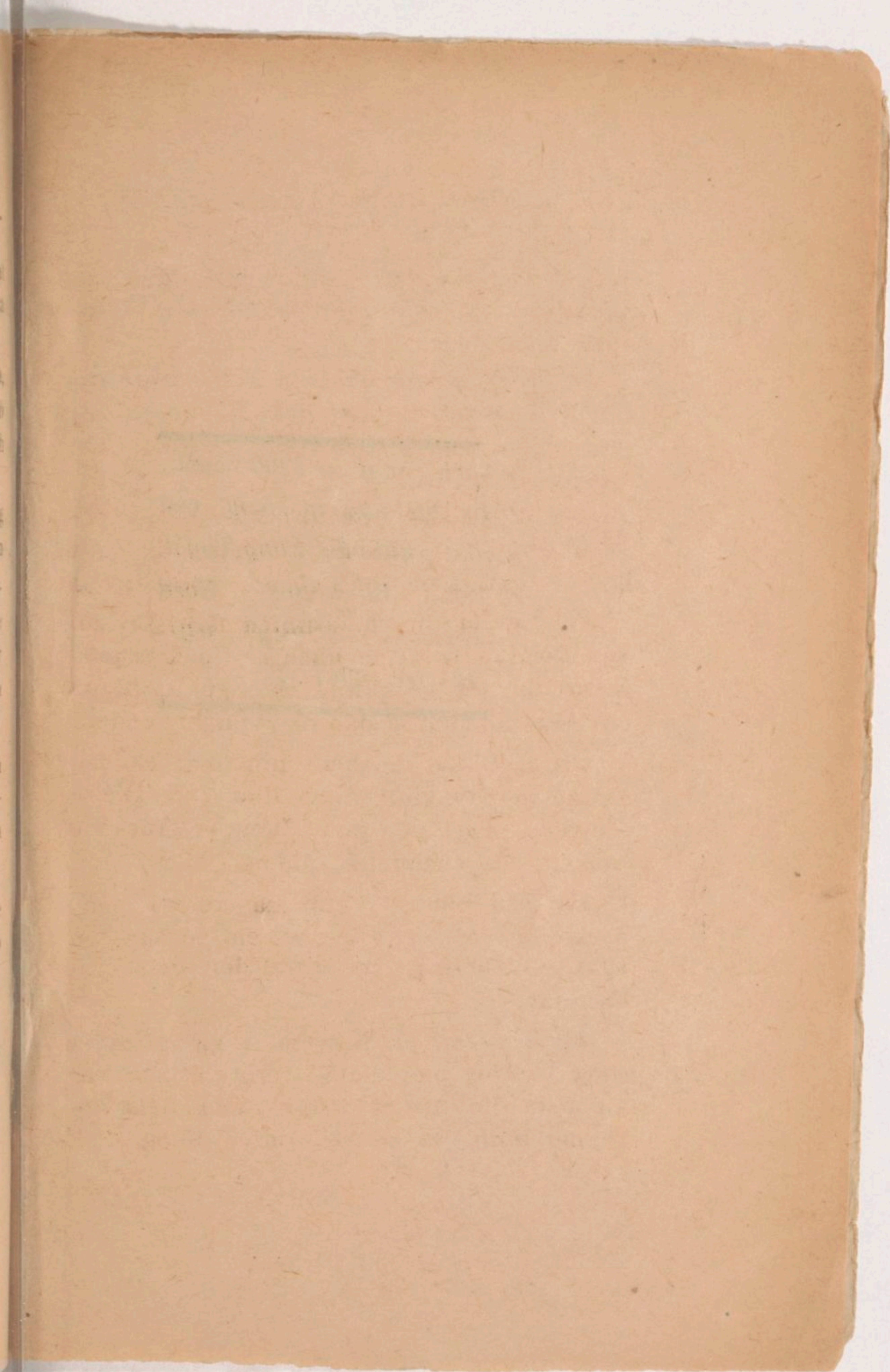
18) Bởi vậy cho nên anh mới khuyên em kể từ đây khá bỏ cái thói của Điêu - Thuyền sớm thì đưa Đồng - Trác mà chiều..... thì chàng Lã - phụng - Tiên.

19) Nếu như sau khi mà em có nghe dặng mấy lời này rồi, mà em có suy, có nghĩ, có thương, có tưởng đến đưa cứu tình-này.

20) Thì em ôi ! Kia kia là giòng nước sông Thương một giòng trong vắt, thì em kịp mau đến nơi em trông xuống, dặng em có mơ hình, của kẻ bạc tình - chung.

BẦY - CHƯƠNG

*Sách này in 1200 cuốn.
In tại nhà in riêng của
nhà xuất-bản Lãng-Tuyệt,
182, Blockhaus - Nord
Hanoi. — Xong ngày
10 - 1er - 1941 . .*

